

MARIANNE EN THEO HOOGSTRAATEN

DE VERBODEN LIEFDE
VAN ELEONORE VAN AQUITANIË

LUST EN SCHANDE

DE CRIME COMPAGNIE

DE CRIME COMPAGNIE

Proloog

ANTIOCHIË, NAJAAR 1148

Genietend liet ze zich iets dieper in het lauwarme water zakken. Dit was hemels, na de ontberingen van de maandenlange reis om hier te komen. Heel even schoven beelden van tenten in de modder, uitgeputte soldaten en ruiters die wolken pijlen afschoten over haar netvlies. Ze duwde ze weg, wilde ze niet meer in haar hoofd toelaten. Het was voorbij, hier kon ze haar leven weer oppakken en gelukkig worden. Vanaf het moment dat ze hem op de kade in de ogen had gekeken was daar geen enkele twijfel meer over geweest.

‘Is de temperatuur van het water zo goed, madame?’ vroeg een bediende.

Ze zette een dienblad met een kruik wijn, glazen, schaaltes met vruchten en oosterse zoetigheden naast haar op de rand van het bassin.

‘Als u wilt kan ik het warmer maken.’

‘Straks misschien.’

De jonge vrouw deed een paar stappen achteruit en bleef bij de ingang van het badhuis staan. Dat leek een beetje op de Romeinse badhuizen in Poitiers, maar dan veel verfijnder. Rondom de twee bassins stonden beelden van naakte mannen en vrouwen, en aardewerk vazen met sierlijke planten erin, sommige in bloei. De muren waren versierd met kleurige fresco's vol erotische voorstellingen. Uit een fontein tussen de bassins spoot een

wolk van fijne druppeltjes. Het geruis van het water maakte haar loom. Ze gaf eraan toe, nam een paar slokjes wijn en dompelde zich bijna helemaal onder in het water.

‘Is het naar je zin, Eleonore?’

Ze kreeg een schok. Daar stond hij, op de plek waar het dienst-meisje had gestaan. Haar had hij natuurlijk weggestuurd, zonder iets te zeggen, want dat zou ze hebben gehoord. Een knikje met zijn hoofd, een gebaar met zijn hand, en de bedienden hier begrepen al wat hij van hen verlangde.

‘Wat heb ik dit gemist.’ Ze zuchtte diep. ‘Heerlijk.’

‘Dit had je toch niet in Parijs?’

‘Nee. Poitiers, bedoel ik, al zijn de badhuizen daar nogal primitief vergeleken met hier.’

Hij lachte innemend. ‘Ik wist wel dat het je zou bevallen. Bezwaar als ik erbij kom?’

Ze slikte even. Hij maakte haar nerveus, opgewonden vooral. Of kwam dat door de voorstellingen op de muren, die weinig aan de fantasie overlieten?

‘Kan er niemand binnenkomen?’

‘Nee. Maak je geen zorgen. Vroeger moesten we ons verstoppen en stiekeme afspraakjes maken. Nu houden mijn bedienden iedereen op afstand. Vertrouw daar maar op. Mag ik? Alleen als jij het ook wilt.’

Natuurlijk wilde ze dat, niets liever zelfs. Maar was het niet veel spannender om dat niet meteen te zeggen?

‘Je hebt toch al twee glazen laten neerzetten, met een grote kruik wijn?’

Hij schoot opnieuw in de lach. ‘Ik kan je nog steeds niet voor de gek houden. Dat had ik kunnen weten. Daarom ben ik zo dol op je.’

‘Kom dan maar,’ zei ze met een gezicht alsof ze hem een gunst verleende. Tegelijk werkte ze zich zover omhoog, dat haar borsten boven water kwamen. Het miste zijn uitwerking niet. Zijn ogen gingen er meteen naartoe.

‘Daarmee kun je wedijveren met godin Aphrodite, dat beeld daar,’ wees hij. ‘Ze zijn voller dan ik me herinner, en nog mooier.’

‘Nog steeds dezelfde verleidelijke mooi-praterij.’ Ze glimlachte. ‘Kom je er nog in?’

Hij liet zijn zijden kamerjas van zijn lijf glijden. Haar adem stakte. Het lichaam dat ze zich herinnerde was gespierder geworden, met een vlakke buik en brede schouders. Zijn gebronsde huid maakte het beeld af. Boven, op het terras, toen hij haar naar zich toe trok, had ze al gevoeld hoe sterk zijn armen waren. Maar daar waren ze allebei gekleed geweest, en waren er bedienden in de buurt.

‘En jij kunt wedijveren met dat standbeeld daar.’ Ze overdreef niet eens.

‘Dat is Hercules,’ grinnikte hij. ‘Meen je dat nou?’ Hij kwam naast haar zitten en zwaaide zijn benen over de rand.

Haar hart begon sneller te kloppen, haar bloed kookte. Ze waren weer samen, ze kon ongeremd dingen zeggen die ze bij andere mannen nooit in de mond zou nemen.

‘Je lijkt er sprekend op. Alleen is dat dingetje tussen zijn benen vergeleken met wat ik bij jou zie wel erg klein.’

Hij lachte, liet zich in het water glijden, en sloeg zijn armen om haar heen.

‘Weet je zeker dat je dit wilt?’ Zijn stem klonk hees.

‘Volgens oma La Dangereuse maakt leven in zonde je veel gelukkiger dan een saai huwelijk.’

‘Jouw oma, mijn moeder,’ fluisterde hij in haar oor. ‘Alsof ze wist dat dit zou gebeuren. Een dubbele zonde, die twee keer zo gelukkig maakt.’

Ze smoorde zijn woorden met haar lippen, sloeg haar benen om zijn heupen en drukte zich vaster tegen hem aan. Haar bloed kookte. Heel haar lichaam smachtte ernaar om zich aan hem te geven.

Hier had ze al zo lang over gedroomd.

BORDEAUX, ZOMER 1137

Eleonore genoot. Ze lachte en zwaaide naar de mensen die langs de route stonden. Die hadden hun huizen versierd met bloemen, vlaggen en tapijten. De straten waren bestrooid met bladeren waardoor het geroffel van de paardenhoeven werd gedempt. Met de houten zolen van hun schoeisel stampten de toeschouwers mee op het ritme van de trommels en de fluitmuziek van de muzikanten die voor hen uit liepen. Ze juichten en riepen hun adviezen toe die soms verre van kies waren. Ze moest er vooral om lachen. Dit waren haar onderdanen. Zo lieten ze horen dat ze haar geen slecht hart toedroegen en haar accepteerden als hun hertogin.

Louis leek nauwelijks van de rit te genieten. Zijn gezicht stond stuurs en hij deed zelfs geen moeite om naar de mensen te zwaaien. Af en toe keek ze even opzij en probeerde ze zijn blik te vangen, maar hij keek dan snel van haar weg. Wist ze maar wat hij dacht. Was het leven hier zoveel losser en uitbundiger dan in Parijs dat hij zich er ongemakkelijk onder voelde? De bevolking van Bordeaux maakte niet elke dag een huwelijk mee tussen hun hertogin en de toekomstige koning van Frankrijk.

Zij had erop gestaan dat ze vanuit de kathedraal Saint-André, waar de aartsbisschop van Bordeaux vroeg in de ochtend hun huwelijk had voltrokken, te paard naar Le Palais de l'Ombrière

zouden rijden. Daar zouden ze hun huwelijksmaal geven, voor honderden gasten. Het moest een feest worden met muziek en dans, en natuurlijk optredens van jongleurs, acrobaten en de beroemdste troubadours die Aquitanië rijk was.

Louis had koeltjes gereageerd toen ze het hem voorstelde. Hij zat er zo te zien niet op te wachten, maar voelde waarschijnlijk aan dat ze zich het plezier van een rijtoer door Bordeaux en een groots huwelijksfeest niet zomaar zou laten ontnemen. Een stevige confrontatie met zijn bruid, nog voor ze officieel waren getrouwd, leek hij uit de weg te willen gaan.

Eleonore dirigeerde haar paard tot vlak naast het zijne. ‘Vind je het niet geweldig, Louis, al die mensen?’ riep ze boven het rumoer uit. Ze keek glunderend naar hem op. Ogenschijnlijk deed hij een poging om naar haar te glimlachen, maar echt lukt wilde het niet. Straks, tijdens het feest, zou dat wel veranderen, daar zou ze samen met Petronilla wel voor zorgen. Flink wat wijn, afkomstig uit de wijngaarden rond de stad, een paar vermakelijke liederen, mooie danseressen, vrolijke muziek en lekker eten. Daar moest zelfs zo’n stijve noorderling van ontdooien.

‘Waarom zwaai je niet, Louis? Dat zien de mensen graag. Ze zijn blij dat hun hertogin met zo’n knappe man is getrouwd.’ Ze schonk hem haar liefste glimlach.

‘Hoor je wel wat ze naar ons roepen?’ vroeg hij met een strak gezicht. ‘De onbeschaamdheid. Wat moet abt Suger daar niet van denken?’

Abt Suger... Meteen was haar glimlach verdwenen. Die afschuwelijke geestelijke in zijn monnikspij had ze het liefst direct in de Charonne laten gooien.

Sinds hun eerste ontmoeting was die zuurpruim met zijn samengeknepen lippen en zijn misprijzende blik altijd bij Louis in de buurt geweest. Die had hem moeten wegsturen, zoals je een bedelende hond verjoeg als je lekker zat te eten. Maar nee! Louis riep hem juist regelmatig bij zich om advies te vragen. Walgelijk!

Nu ze erover nadacht, had ze toch liever een flinke woorden-

wisseling over deze rijtoer met Louis gehad. Dan had hij haar kunnen laten zien dat hij daarin niet haar mindere was. Vervolgens zou ze uiteraard haar zin hebben doorgedreven om te laten zien wie in Aquitanië de dienst uitmaakte. Ze was heel benieuwd hoe hij dat zou hebben opgevat.

‘Dat moet je niet zo serieus nemen, Louis. Ze bedoelen er niets kwaads mee. Weet je...’ Ze dirigeerde haar paard nog dichter naar hem toe en giechelde. ‘Die mensen zien ons in gedachten al in ons huwelijksbed stappen en roepen gewoon wat adviezen.’

‘Een schande is het. Dat gepeupel weet niet wat fatsoen is.’ Hij snoof minachtend. ‘Het valt me van je tegen dat je dit niet afkeurt, Aliénor.’

Ze deinsde terug, niet van plan om haar goede humeur te laten verpesten. Waarom bleef hij haar toch aanspreken met haar doopnaam? Zojust, tijdens de huwelijksvoltrekking, was die wat haar betreft voor het laatst gebruikt.

‘Noem me Leonore, net als mijn zus,’ had ze hem al een paar keer gevraagd. Hij leek er echter doof voor.

Ze haalde haar schouders op en liet haar paard een stuk naar voren lopen. Vanuit haar ooghoek zag ze dat die kruiperige abt haar plaats innam en direct indringend tegen Louis begon te praten. Voor haar zus was dit een teken om zich niet meer aan de haar toegewezen plaats in de stoet te houden. Ze manoeuvreerde haar paard langs de twee mannen en kwam naar haar toe.

‘Vind je het niet prachtig, Leonore?’ vroeg ze toen ze naast haar reed. ‘Die mensen hebben bijna net zoveel fantasie als onze opa met zijn troubadoursliederen.’ Ze schaterde en leunde haar kant op. ‘Zeg eens eerlijk. Wat vond je echtgenoot ervan?’

‘Ach... Hij is dit niet gewend,’ zei ze maar.

‘Dat gaat wat worden vannacht.’ Nilla grinnikte. ‘Heb je hem verteld dat hij goed naar de adviezen van deze mensen moet luisteren?’

‘Volgens mij luistert hij vooral naar het gewauwel van die abt, die hem overal volgt,’ antwoordde ze met een zucht.

‘Louis is wel knap.’ Nilla’s stem klonk een beetje jaloers. ‘Hij is langer dan jij, zo te zien stevig en gespierd, en hij heeft bovendien donker haar en blauwe ogen. Als die vannacht zijn kleren uittrekt...’

‘Nilla!’ Lachend gaf ze haar zus een duw. ‘Heb je wel goed naar zijn neus gekeken?’

‘Wat aan de grote kant. Geen probleem toch, als dat ook geldt voor...’

‘Ik luister niet meer naar je.’ Met een brede grijns zwaaide ze naar de mensen langs de kant van de weg. Haar zus volgde haar voorbeeld. Gelukkig dat Nilla haar wat opvrolijkte, anders had ze er beslist de pest in gekregen. Louis was nog steeds in diep gesprek met Suger, abt van het klooster Saint-Denis, zag ze toen ze zich omdraaide. Als ze over een poosje koningin was, liet ze die kerkjurk meteen opsluiten in zijn klooster, zodat hij vandaaruit rechtstreeks naar de hemel kon opstijgen.

Ze zou niet snel vergeten hoe zijn priemende ogen haar bij hun eerste ontmoeting hadden opgenomen. Ze was luchtig gekleed geweest, omdat het een warme dag was, maar vooral om haar toekomstige echtgenoot te behagen. De bovenkant van haar jurk was nogal diep uitgesneden en ze had haar ceintuur strak om haar taille aangetrokken. Het misprijzen, de afschuw bijna, was van zijn gezicht af te lezen.

‘Vrouwen hebben vooral slechte eigenschappen, Louis,’ had ze hem in gedachten al horen zeggen. ‘Ze zijn een bron van verleiding, een valkuil vol lust, en vormen een hinderpaal op onze weg naar een eeuwig leven. Trap er niet in.’ Zo dachten zulke geestelijken over vrouwen, had haar vader weleens verteld.

Louis had net gedaan of haar kleding hem niet opviel. Hij was haar open tegemoetgetreden, met een vriendelijke glimlach op zijn gezicht. Knap en innemend, was haar eerste indruk van hem geweest. Maar in de paar dagen dat ze hem nu kende had ze dat beeld moeten bijstellen. Hij was toch minder open. En vooral: zijn optreden was soms aarzelend, alsof hij niet van zich-

zelf overtuigd was. Hij had in elk geval niet hetzelfde natuurlijke overwicht op anderen als zij. Dat had ze van haar vader geërfd, evenals zijn titels. Toen haar broertje op jonge leeftijd overleed, ging die ervan uit dat hij geen mannelijke opvolger meer zou krijgen. Hij besloot dat zijn oudste dochter, zij dus, hem zou opvolgen als hertogin van Aquitanië en gravin van Poitou.

Vanaf dat moment was haar leven drastisch veranderd. Naast de gebruikelijke dingen die een adellijk meisje moest leren; de valkenjacht, borduren, luit spelen en de hofetiquette, kreeg ze opeens lessen in Latijn, bestuurskunde en zelfs krijgstechnieken. Ze zou haar legers misschien niet zelf aanvoeren, verwachtte haar vader, maar ze moest wel in staat zijn om de mannen die ze aanwees als bevelhebber de juiste instructies te geven. En Latijn moest ze leren lezen en schrijven als een monnik. Niet omdat het de taal van de Kerk was – daar had haar vader vooral problemen mee – maar omdat alle officiële documenten in het Latijn werden opgesteld. Die moest ze zelf grondig kunnen bestuderen.

Als andere meisjes binnen saaiere lessen in borduren en hofetiquette volgden, werd zij onderricht in zwaardvechten en boogschieten, heel vaak door haar vader zelf. Ze was een vrouw en dus zou ze nooit een zwaar harnas dragen, of een groot slagzwaard hanteren. Maar ze mocht ook niet weerloos zijn. Dan zou aan haar positie als hertogin snel een einde kunnen komen. En dus leerde ze hoe ze mannen die haar aanvielen, kon afweeren en uitschakelen. Uitdagen, een aanval uitlokken, precies op tijd slagen of steken ontwijken, zich terugtrekken, haar aanval overmoedig maken, hem opnieuw uitdagen, net zolang tot hij ongeduldig, onbesuisd en onvoorzichtig werd. Dan kwam er altijd een kans om hem een fatale slag of stoot te geven.

Na een reeks pittige trainingen liet haar vader haar meedoen met een groep jongens die les kregen in zwaardvechten. Ze zag hem nog genieten en glunderen toen bleek dat ze de een na de ander wist uit te schakelen.

‘Het leek soms wel of je aan het dansen was,’ zei hij na afloop.

‘Je was te slim voor die jongens. Ze konden je bewegingen niet volgen en gingen fouten maken. We gaan dit vaker doen, Eleonore. Je dwingt er respect mee af, en dit zal snel overal bekend worden.’

Ze deed haar uiterste best om haar vader niet teleur te stellen. Daar slaagde ze in, en al vanaf haar twaalfde jaar nam hij haar mee tijdens zijn reizen door het hertogdom. Dan stelde hij haar voor aan zijn vazallen als hun toekomstige hertogin, en liet ze alvast een eed van trouw aan haar zweren.

Ze kon zich niet voorstellen dat Louis zo’n opleiding had gekregen. Anders zou hij zich nooit zo onzeker tegenover haar hebben gedragen. Dat was trouwens wel in haar voordeel. Het zou haar minder moeite kosten om van haar echtgenoot, die aan het lijntje liep van een zuur kijkende abt, een beetje een kerel te maken. Binnenkort zou hij zijn vader opvolgen als koning van Frankrijk. Als hij zich niet snel vermande, werd hij een marionet van abt Suger en wie weet van wie nog meer. Dat liet ze niet gebeuren! Als dochter van hertog Guillaume van Aquitanië en kleindochter van Guillaume de Troubadour en La Dangereuse, was dat haar eer te na. Louis zou zich schrap moeten zetten. Haar vader had kans gezien om van haar in nauwelijks twee jaar tijd een gerespecteerde hertogin te maken. Dan moest het haar toch lukken om haar echtgenoot in korte tijd tot een gerespecteerde troonopvolger te kneden.